

De toekomst

Het leuke van in de toekomst kijken is dat niemand weet hoe het zal gaan. Ik kan dus ongebreideld fantaseren. Ik hoop nog lang zelfstandig te mogen wonen, maar dan is hulp gewenst.

Hulp in de vorm van automatisering zal steeds verder gaan. De boodschappen worden op mijn balkon bezorgd met een drone, op een tijd die ik heb aangegeven. Als mijn balkondeur openstaat, zet de drone de boodschappen in de keuken. Mijn douche is een soort autowasstraat: zachte borstels schrobben me schoon, waterstralen van alle kanten spoelen de zeep weer van me af en föhns uit alle hoeken maken me weer droog. Een robot zorgt ervoor dat ik op tijd mijn medicijnen krijg.

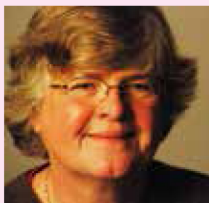
Hulp in de vorm van mensen is makkelijker geworden als we het over mijn sociale omgeving hebben, want iedereen gebruikt een zelfrijdende auto. Veilig en betrouwbaar. Door zonnepanelen en oplaadbare accu's voor regenachtige dagen hoeven we nooit meer te tanken. Hulp in de vorm van mensen die voor me moeten zorgen is lastiger. Mijn open been moet regelmatig verschoond worden, dat kan de huisrobot nog niet. En ik sta al een jaar op de wachtlijst om behandeld te worden voor een nekhermia.

Wat betekent dit nu voor werk? Heb ik over twintig jaar (dan ben ik 82) nog een loopbaancoach nodig? Nee, misschien wel een psycholoog, om te bespreken hoe ik om moet gaan met steeds meer beperkingen. Ik verwacht dat loopbaancoaching nog wel bestaat, ik geloof niet dat in ons vak testen mensen kunnen vervangen.

Ik zie veel mogelijkheden voor automatisering. De ict'ers zijn nu al niet aan te slepen, maar dat wordt alleen maar erger. Veel werk dat gestandaardiseerd is kan geautomatiseerd worden. Bijvoorbeeld administratie, boekhouding en drones die maaltijd- en pakketbezorgers vervangen. In de zorg zijn inmiddels 130.000 vacatures. We moeten nadenken over hoe we de zorg aantrekkelijker kunnen maken. Het werk is nu fysiek en mentaal belastend. De fysieke belasting moet met meer automatisering gereduceerd kunnen worden. Toen ik bijvoorbeeld laatst een nieuwe knie kreeg en van het ziekenhuisbed naar de operatietafel verplaatst moest worden, werd dat gedaan door mijn bed naast de tafel te zetten, de chirurg en zijn assistent telden tot drie en trokken aan mijn onderlaken, zodat ik opschoof. Als je dat een tien keer per dag moet doen, is dat fysiek heel belastend. Dat moet anders kunnen. De mentale belasting kan wellicht verminderd worden door intervisiegroepen, maar dat zal wel een zorg blijven.

Dus hoe zie ik de toekomst van werk? Veel slimme dingen bedenken zodat mensen langer zelfstandig kunnen wonen, zonder dat ze verstoken zijn van sociale contacten. Loopbaancoaching bestaat nog, want mensen blijven zich afvragen wat ze willen in hun werk. En we weten eindelijk hoe we de zorg aantrekkelijker kunnen maken.

Serius? Nee, koffiedik. ■

Joke Tacoma

Joke Tacoma, is psycholoog en loopbaancoach. Haar specialisme is mensen met een technische achtergrond. www.tacomacoaching.nl